

Kehoitus Maaseudun Naisille.

1890.

unnettu on, että naisen työala ja toimeentulo-
lähteet ovat rajoitetut osaksi lakien kautta,
osaksi, ja ehkä enimmäin, naisen puutteellisen työ-
kelpoisuuden kautta. Tästä huolimatta enenee
päivä päivältä työtä tarvitsevain naisten lukumäärä,
joka seikka vuorostaan perustuu viime vuosikym-
menien muuttuneisiin taloudellisiin oloihin. Ai-
kamme tärkeimpiä tehtäviä siis epäilemättä olisi
keksiä keinoja yllämainitun epäkohdan poistami-
seksi tai ainakin lieventämiseksi.

Mitä uudistustyöhön lainsäädännön alalla tulee,
niin se kulkee hidasta kulkuaan, eikä meidän auta
istua kädet ristissä odottamassa parempia aikoja
eli uusien työalojen esiintymistä naiselle, kun tie-
dämme, että hänen työkelpoisuutensa on tyttöjen
kasvatuksessa ja kehityksessä löytyvien puutteelli-
suuksien tähden vielä sängen vaillinainen.

Että eivät naiset yksin ole syypäät tähän epä-
kohtaan, voimme päättää tilastollisista tiedoista,
joitten mukaan Suomen kansa kouluttaa suhteel-
lisesti vähemmän tyttöjä kuin poikia. Mainittu
epäsuhde syntyy nim. siitä meidän kansassa val-

litsevasta katsantotavasta, ett'eivät muka tytöt tarvitse niin paljon oppia kuin pojat, joka seikka monessa suhteessa ehkäisee tyttöjen kehitystä. Jos varattomat vanhemmat esim. eivät voi kaikille lapsilleen hankkia koulusivistystä tai jossain ammatissa tarvittavaa kätevyyttä, niin he tavallisesti panevat pojat kouluun tai johonkin „oppiin“, mutta jättävät tytöt sillensä. Tämä katsantotapa on siis ollut syynä siihen että monen naisen työkyky on jäänyt kehittymättömäksi, ja sen seuraukset ulottuvat laajemmalle kuin moni saattaa aavistaakaan. Pienestä pitäin tyttö jo vaistomaisesti tuntee, ett'ei pidetä aivan suurta väliä hänen työstään ja taitavuudestaan. Hänen annetaan puuhata vähän yhtä ja vähän toista, miten milloinkin satuu, ilman että näillä hajanaisilla toimilla tahdotaan herättää mitään määrättyä kykyä ja taitavuutta. Tämän, suunnitelmaa ja päämäärää puuttuvan kasvatuksen seurauksena on, että tällaisissa oloissa kasvaneella naisella, kun hän täys-ikäisenä joutuu sille kannalle, että hänen täytyy työllään itsensä elättää, on ankara taistelu käytävänä.

Että tällaisia olosuhteita löytyy maassamme jotensakin taajassa, sitä tuskin kukaan kieltänee, ja selvä on, että niiden seuraukset ovat huolettavat ja tulevat yhä huolettavammiksi, ellei *ryhdytä ponnistuksiin nousevan nais-sukupolven työkelpoisuuden edistämiseksi.*

*   *   *

Tässä esiintuotujen asianhaarojen vuoksi, ja siihen nähden että yhdistetyt voimat saavat enemmän aikaa kuin yksityisten hajanaiset ponnistuk-

set, rohkenee Suomen Naisyhdistys täten kääntyä niiden maaseutu-naisten puoleen, jotka harrastavat naisen työkelpoisuuden kohottamista, hartaasti kehoittaen heitä yhteistyöhön tämän asian hyväksi, josta niin monen naisen kohtalo riippuu. Tosiasia on näet, että me suuremmalla innolla ja menestyksen toivolla teemme työtä, kun tiedämme, että muutkin pyrkivät samaan päämäärään. Paitsi että yhteistyö rohkaisee mieltämme, on siitä sekin etu, että hyödynnemme toinen toistemme kokemuksista. Monasti on naisasian ystävään maaseuduilla kuultu valittavan, että vaikka he mielellään tahtoisivat edistää Naisyhdistyksen harrastuksia naisen aseman parantamiseksi, niin eivät kuitenkaan voi mitään tehdä, kun eivät tiedä millä tavalla he, usein kaukaisissa seuduissa asuen, voisivat ottaa osaa näihin pyrintöihin. Tässä on nyt laaja vaikutus-ala. Kaikki naiset, jotka harrastavat nousevan nais-sukupolven työkelpoisuuden edistämistä, ryhtykööt toimeen niin pian kuin mahdollista. Perustakoot haaraosastoja *) Suomen Naisyhdistykselle kautta koko Suomenmaan, tarkoituksella hankkia rahoja, joilla voitaisiin kustantaa varattomia tyttölapsia kouluihin ja siivojen, taitavien käsityöläisten luo oppiin esim. räätälin-, suutarin-, kirjansitojan- ja leipurin oppiin sekä mejjeri-, puutarhuri-, kutoma-

---

*) 5 §:n nojalla Suomen Naisyhdistyksen säännöissä, jotka Keisarillinen Suomen Senaatti v. 1884 vahvisti, voidaan ilman muuta mutkitta perustaa haara-osastoja eli yhdistyksiä, kun vaan pääyhdistykselle Helsingissä annetaan siitä tieto. Jotka sääntöjä, neuvoja j. n. e. haluavat, kääntykööt Suomen Naisyhdistyksen kirjeenvaihtajan rouva E. Löfgrenin puoleen osoitteella: *Helsinki, Antreankatu 4.*

ja käsityökouluihin y. m. s. *Pääasia on, että se mikä opitaan, on opittava hyväksi.* Joka paikkakunnalla on varmaankin naisia, talollisia ja säätyläisiä, jotka, jos tahtovat, voivat ottaa asian haltuunsa ja käydä käsiksi näitten paikallisyhdistysten järjestämiseen. Jäsenmaksuilla sekä ompeluseuroja ja huveja toimeenpanemalla voitaisiin hankkia tarvittavat varat. Kunhan vaan yksissä mielin ryhdyttäisiin toimeen, voisivat puheena-olevat yhdistykset tehokkaalla tavalla toimia työkelppoisuuden edistämiseksi maamme naisissa. Tämä taas olisi pontevimpia keinoja naisen tilan parantamiseksi, hänen asemansa kohottamiseksi taloudellisessa, siveellisessä ja yhteiskunnallisessa suhteessa.

Kunnioituksella
Suomen Naisyhdistys.